

Livet som graver

Af ANNE NORGE LAURIDSEN

Aldrig har jeg før arbejdet så hårdt i mit liv! Hakke, skovle og skubbe tunge trillebørene. Dagene bestod af 7 timer i felten efterfulgt af 3 timers registrering i et ophedet og tætpakket magasin. Et par timer før solne-gang kunne vi så vende tilbage til vores bo og falde i søvn. Sådan gentog dagene sig - det var meget hårdt og opslidende. Men så opdagede jeg den græske kolde *frappé*-kaffe, og hvis det ikke havde været for den var det blevet nogle lange uger. Men det var kun sådan jeg følte i den første uge. Med en gammel flaske hjemmerystet kaffe fra en lunken fryser, som jeg sov ved siden af i køkkenet, kom jeg til at elske livet som graver! At stå op med en ubehageligt svag krop kl. 06 til en kold og voldsom blæsende morgen, måske lige hente vasketøjet, som nattevinden havde spredt med gode mellemrum over hele vores have, vaske de kære armhuler, tage noget beskidt arkæologtøj på, smide hvad der nu var tilbage af spiselige ting i gabet, proppe tandbørsten i munden samtidig, vælte ud af døren og ned ad trapperne i koloenorme sikkerhedssko og en rygsæk med stakkels Canon indsmurt i jord og nektarin, var en del af den daglige rutine. Så blev man mødt af hele flokken, der sad i koma og ladede op til at, "The Great Archaeological Leader", Rune Frederiksen selv mødte op i sit alt for hvide sæt tøj og sagde de længe ventede ord "*skal vi køre*", uden egentlig at sætte et spørgsmålstejn bagefter. Så blev tempoet ellers sat overordentligt op i de små biler på vej over stok og sten ud til felten. Bilhøjtalerne blæste 90'er hits lige i ansigtet på en og stille, som kaffen hældtes ind i munden på mig i takt med vejens forløb, begyndte vi at rocke med til *Mr. Boombastic*. Garanteret forårsaget af overtræthed på grund af manglende søvn. Turen gik først hen i magasinet for at

Foto Anne Norge Lauridsen

hente udstyr og så hurtigt videre til teatret, hvor jeg havde min trench.

Som dagene gik lærte vi hvad der skulle gøres og påtog os selv ansvar, og lyst til at gøre et godt stykke arbejde. Jeg glemmer ikke scenariet oppe ved udsigten over det antikke teater til en smuk solopgang, og følelsen af stille at blive varmet op af strålerne der listede sig over de tørre bakker der omkredser teatret, hvor nivelleringsapparatet skulle opstilles. Alt her var meget stille og saligt. At gøre alt dette kom jeg til at elske. At være beskidt og bruge sin krop på den måde var noget helt særligt og en unik oplevelse.

Livet som graver

Af ANNE NORGE LAURIDSEN

En oplevelse af et hårdt arbejde, som måske kan sammenlignes med hverdagen for en stor del af verdensbefolkningen.

Vi kom til Kalydon uden nogen egentlig undervisning i feltarbejde, men jeg må konkludere, at dette kun har været en fordel. Jeg har lært på den helt rigtige måde, ud fra erfaring, og jeg er sikker på, at fire uger med boglig undervisning ikke ville kunne give den samme viden ligeså godt som her, hvor vi stod med materialet i hånden og kunne pille og spørge så meget, som vi havde lyst. Hver dag var det en sand fornøjelse at blive instrueret af Christoffer Pelle Hagelquist, der formåede at holde gejsten oppe i vores lille 5x5m jordhul. Han var virkelig en suveræn mentor for os og med sin viden og kærlighed indenfor sten, særligt flintstenen, og andet fra den forhistoriske og klassiske verden, kunne vi kun blive klogere og blev næsten glade når vi fandt en lille og ret ligegyldig sten. Som ugerne gik og vi kom mere ned igennem de forskellige strata blev vi mere udfordret i arkæologens arbejde med at tegne den meget fine balk der langsomt blev højere og højere, måle hver eneste lille stens hjørner og fik registreret hele trenchen på diameterpapir i nøjagtige tegninger der tog hele dagen at fuldføre. Særligt den sidste uge endte i stor travlhed over hele udgravningen med at få gravet og registreret alle fund. Her sad vi og tegnede og målte omhyggeligt i trenchen til Louis Armstrongs dybe stemme og kunne afslutte udgravningen, som belærte arkæologer. Jeg er så glad for, at jeg endte i en trench med lige præcis de seks mennesker som jeg gjorde, og at stene

Foto Anne Norge Lauridsen

som at slæbe under solsejlet i fire uger, og opleve alt fra at blive total hyperaktiv og få kramper af grin til at sidde døende med en hidsig øjenbetændelse, samt en deprimeret følelse af klaustrofobi over tanken om, at alt min tid og væren var lagt i hænderne på denne udgravning. Men når en let brise fløj igennem mit hår, Marie grinende fik mig til at synge med på *Bullerfnis*, Lise lignede en gartner med sin stråhat, som sad og fjernede ukrudt, Frederik desperat søgte efter at finde en porolithos og Christoffer snakkede og snakkede om, at vi måtte danse på *Shen Mao* når vi kom tilbage til Århus, ja, så gik det op for mig hvor lækkert her egentlig var, hvor skønt livet i felten er - især i forhold til at sidde hjemme i Danmark på et gråt kontor. Der skal ingen tvivl findes om, at jeg vil være evig glad for at have deltaget i udgravningen 2013 i Kayldon, Grækenland. Det har været en yderst interessant oplevelse rent fagligt og jeg har

Livet som graver

Af ANNE NORGE LAURIDSEN

fået sådanne gode kontakter, ideer og planer for fremtiden.

Sent vil jeg glemme dansen midt på vejen, formet i en cirkel til græsk folkedans, lige ned til stranden i brune bare tæer og blomstret heldragt, hånd-i-hånd med en lille lokal græsk pige og den anden i Runes. Jeg følte mig så fri i det elskelige græske selskab og den lune nat, dog lettet over at slutte, og fuldt tilfreds over min egen hårde indsats og sociale oplevelser, ja en generel succes omkring hele denne måneds liv. Udgravningen i solens lys vil bestemt være et scenarie jeg vil drømme mig væk til når vinteren kommer og alt dør hen.

Så ta' endelig til middelhavet og hak, skovl og sved så meget du kan indtil du en dag er garvet nok og kan overtage titlen som trenchmaster og blive til noget jeg mere vil kalde den typiske arkæolog under parasol. Som jo nok er det vi uddanner os til, og grunden til vi overhovedet tog af sted. Ikke graver, men erfaren arkæolog.